

- Az Atya irgalmában akarunk élni, és azzal az Atyával akarunk egységben lenni, akiről most az evangéliumból hallottunk. Aki menteni akarja az embert, aki éltetni akarja, aki magával egy közösségben akarja az embert. Valójában húsvétkor ezt a titkot ünnepeljük. Krisztus meghal és föltámad, megígéri nekünk az örök életet, s mindazoknak, akik hisznek benne. S ez azt jelenti, hogy ismerjük az Istent Atyaként, ismerjük az Istent olyannak, aki bennünket éltet. Isten gyermekei vagyunk. Az Atyában lenni, Atyával együtt lenni az azt is jelenti, Isten gyermekei vagyunk. Hát ezt szeretnénk erősíteni magunkban, erre akarunk készek lenni és erre nyitjuk meg a lelkünket.

A mostani esztendőben a remény gondolata emelkedik ki, hiszen a szent évben vagyunk. Ferenc pápánk pedig ezt a gondolatot tárja elénk, hogy kövessük ebben az esztendőben a reményt, a remény zarándokaiként. A mai napon az elmélkedésben én is ezt a gondolatot szeretném kicsit megvilágítani: a remény zarándokainak témáját. Ahogyan a zsidólevélben olvassuk, a 6. fejezet 11. versében.

Talán jó, ha felidézem emlékezetünkbe az elmúlt hetek témáit. Reményre vagyunk megváltva, a reményben nem csalatkozunk, ha csak ebben az életben reménykedünk, illetve a múlt alkalommal pedig a megküzdött reményről volt elmélkedésünk. Megküzdött reményről, amire nekünk szükségünk van, és valójában ettől értékes. Mert megküzdünk érte, sok esetben vele. Tehát a mai alkalommal a reményről, mint zarándoklatról szeretnék beszélni, illetve magunkról, mint a remény zarándokairól. Nagyon érdekes, hogy önmagunkban, önmagában a hitünk az nem más, mint egy zarándoklat. Hitünk, hitünk megélése ez egy zarándokút. Mire gondolok? Egy példabeszédet szeretnék most gyorsan idehozni. Jézushoz odamennek a leprások, tízen vannak. S azt mondják, hogy Mester, gyógyíts meg bennünket! És Jézus azt mondja: „Menjetek és mutassátok meg magatokat a papoknak és majd ajánljátok fel azt az áldozatot, amit meg kell tenni.” És mi történik ennek a történetnek a során? Ezek a beteg emberek anélkül, hogy meggyógyultak volna, elindulnak a papok felé, akik szolgáltak a templomban, mert nekik volt joguk, kötelességük megállapítani, hogy valaki leprás lett, vagy éppen leprájából meggyógyult. És nem akkor gyógyulnak meg, amikor Jézus mondja ezt nekik, hanem ahogy az evangélium ezt megfogalmazza, útközben tisztulnak meg. Azt gondolom, ez a hitünk. Mert Jézus mondja: „Elhisszük, és útra kelünk”. Nem azért, mert erős vagyok, nem azért, mert tudom, hogy mit kell pontosan tenni, nem azért, mert eszközeim vannak, hanem azért, mert Jézus mondja. A hitünk az ilyen. És láthatjuk a hitünk növekedésének más területeit is, merthogy növekedünk a

hitünkben, mert tanulhatjuk a hitünket, mert tapasztalatot szerzünk a hitünkről, mert a döntéseink megerősítenek bennünket és mert azok a keresztek, amelyek nyomják a mi vállunkat vagy szívünket, ezek is erősítik a hitet bennünk.

Vagy nézhetjük a személyes életutunkat is.

Valamilyen adottsággal születünk, szüleinket, úgy ismerjük meg őket, akik szeretnek, gondoznak bennünket, példát adnak, nevelnek, növelnek bennünket. Itt van aztán a személyes növekedésem. Mennyire voltam, vagyok tudatos az életem megélésében, a hitemmel kapcsolatban. Ott van a hivatásom, amit kaptam az Istentől, amit választottam a családban, a papi szerzetesi hivatásban. Személyes életutunk is gyakorlatilag egy zarándokút.

Valahol elkezdjük az életünket, benne növekszünk, átvesszük az elődeink ajándékait, sok mindent megtanulunk és éljük a magunk életét, példát adva az utánunk jövő generációnak, átadva a hitünket. És természetesen nem csak egyszerűen egy életutat járunk be, hanem ez a személyes életutunk is, zarándokutunk. Mert amikor a hétköznapi élet eseményeit, cselekedeteit vesszük, akkor is mindig az üdvösséget tartjuk szem előtt. Azért jó valami az életemben, mert az üdvösségem szempontjából jó. És azért kerülendő, vagy el kell vetni az életemből bármit is, mert az üdvösségem szempontjából az veszélyes, az káros.

És így a személyes döntéseim, személyes életutam, amit bejárok, valójában az örök élet reményétől vezetett életút. Azért döntök hivatás mellett, azért döntök az igazság mellett, azért döntök akár egzisztenciális szempontból magamra nézve károsan, mert az igazság miatt ez fontos. Mert a becsület miatt ez fontos. És megteszem. Miért? Mert ott van az örök élet reménye.

Jó tudni azt is, hogy miközben saját életünket zarándokútként tudjuk leírni, jó tudni azt, hogy Jézus is zarándokolt nem is egyszer az ő népével, az ő tanítványaival a templomba, Jeruzsálembe.

Nem csak egyedül járjuk ezt a zarándokutat a hitünkkel, reménységünkkel együtt, hanem az egyházunkkal. Azt mondjuk, az egyházunk zarándok egyház. Nem azért, mert nyughatatlan, nem azért, mert sehol sem találja helyét, hanem azért, mert tagjaiban az örök üdvösség felé zarándokol, mert mindig neveli az

újabb generációt, ahogyan nagyszombat éjszakáján majd imádkozzuk, ahogyan az egyház, mint anya, új életre szüli a gyermekeit, új életet ad a gyermekeinek és aztán kíséri a szentségekkel, növeli, támogatja a parancsokkal, zarándokúton jár. Belenő az ember Isten ismeretébe, szeretetébe, belenő az emberi méltóságba, szabadságba és meghozza a maga döntéseit. Egyházunk vezet bennünket ebben. Az egyházunk természeténél fogva zarándok. Úton van, vezeti a kultúrákat, vezeti a különböző generációkat.

Az egyház missziós küldetéséből is következik az, hogy úton van. Jézus azt mondja: „Menjetek el az egész világra, hirdessétek az evangéliumot minden népnek, tanítsátok őket mindannak megtartására, amire én tanítottalak benneteket, kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevében és én veletek vagyok minden nap a világ végéig. Menjetek!” Ez a krisztusi küldetés ez azt is jelenti, hogy nekünk ki kell lépni önmagunk kereteiből, zarándokká válunk. Nagyon sokszor ez a zarándokút keresztbordozás, mint a keresztút. Hordozzuk saját terheinket, amit kaptunk, amit ránk adnak, amit nem tudunk elkerülni, amit magunk vállalunk Krisztus miatt. Ott van a mi keresztutunk, ami egyébként zarándokút. Mert ugyan a Golgotára visz, de a Golgota az nem a végső cél, nem a végeredmény, nem a reménytelenség, hanem éppen a remény kifejeződése.

És persze azért is zarándokként éljük az életünket, mert hiszünk mindvégig az üdvösségben, a feltámadásban és az örök élet reményében.

Mi magunk itt a keresztény kultúrkörben el sem tudjuk képzelni, hogy milyen nagy ajándéknak vagyunk a tulajdonosai. Van tudomásunk, van tapasztalatunk, van tudásunk az örök életről. Van tudomásunk, tapasztalatunk a feltámadásról. És van tudomásunk és tapasztalatunk, ebből következően, a reményről. És persze hangsúlyozza az egyházunk a nagybőjti időben a megtérés szükségességét és reményét. Hagyjátok el gyengeségeiteket, hagyjátok el bűneiteket, rugaszkodjatok az istenes élet után. Az egyház, amikor zarándokként jelenik meg, akkor föltárja előttünk a gonosz misztériumát és a gonosz művét. Ezzel bizony meg kell küzdeni.

Ha szétnézünk akár napjaink világában, kultúrájában, társadalmában, akkor nagyon sok olyan folyamat jön közel hozzánk, érint meg bennünket, ami semmilyen emberi logikával, még csak érdekekkel sem magyarázható. Egyedül és kizárólag a gonosz jelenlétével. A gonosz, aki része a mi világunknak. De nem

tudja elvenni a zarándok ember reményét. Nem tudja elvenni a célját. Mi hiszünk az örök életben.

Egy pár gondolat erejéig most nézzük meg, hogy a reménynek milyen természete van, mint zarándokutunk tulajdonságának.

A reményről és az egyház természetéről Ferenc pápa az evangélium öröme kezdetű apostoli buzdításában úgy beszél, akinek reménye van, az képes kilépni önmaga kereteiből, gondolataiból, képes kilépni önzéséből, saját érdekeiből és a másoknak az érdekét, örömét, üdvösségét akarja szolgálni. Ha hiszem a föltámadás és az örök élet reményét, az arra ösztökél engem, hogy nagylelkű legyek, önmagamon és a korlátaimon túl lépjek. Nem azért, mert mindenhatóak vagyunk, hanem azért, mert a remény szétfeszítheti a mi emberi gondolatainkat, szűkösségünket. A remény az kilépésre ösztökél. A remény bátorít bennünket, hogy legyünk kezdeményezők. A remény bátorít bennünket, hogy ne meneküljünk el a világtól. Jézus, amikor imádkozik a búcsúbeszédében, azt mondja: „Nem azt kérem tőled, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy mentsd meg őket a gonosztól.” Nem azt az utat választja Jézus, ami nekünk könnyűnek tűnik. Ez a világ nem jó, nehéz, nem úgy alakulnak a törvényei, ahogy én szeretném, tehát kilépek ebből a világból – de nem. Ehelyett azt kéri, mentsd meg őket a gonosztól. A remény abban erősít bennünket, hogy ne akarjunk menekülni saját életünkéből, saját múltunkból, saját körülményeinkből, lehet, hogy ezek nehezek, lehet, hogy ezek fájdalmasak, lehet, hogy ezekért leginkább én magam vagyok okolható, de nem akarok menekülni. A remény az mindig engedi, hogy az életnek a realitását nézzem.

Benne vagyok az életben. A remény az mindig kísér is bennünket. Úton vagyunk, ott van velünk. Nem kell távolra kiáltani, remény, hol vagy? Mert itt van bennem, Isten gyermeki létemben. És nagyon érdekes, erre nem szoktunk figyelni, hogy a remény az egyben ünnepet teremtő remény, ünnepet akar készíteni. Nem egyszerűen funkcióink vannak, nem egyszerűen célfeladataink vannak, nem egyszerűen arról van szó, hogy valamilyen célt kitűztem, ezt el akarom érni, ha török, ha szakad, és ha az életem rámegegy, akkor is. Hanem ünnepet akar. A remény képes ünnepet készíteni. Nagyon sokszor, amikor közösségeink, akár egyházi közösségeink is, vagy társadalmi közösségeink nem akarnak ünnepelni, vagy nagyon leegyszerűsítik az ünnepet. Mert minek az? Fölösleges. Nem kell. Majd megnézem otthonról, majd valamilyen tudósításban

utánamegyek, akkor valójában a reményem gyengül, mert nem akarok ünnepelni. A remény abban erősít, hogy akarjak ünnepet, akarjak húsvétot, akarjak föltámadást, akarjak vasárnapot, akarjam az egyházunk hagyományos ünnepeit, akarjam azokat az ünnepeket, amelyek a közösségünket képesek erősíteni, bátorítani, éltetni. Ha nincs ünnep, honnan vegye az erejét egy közösség. Nem tudja.

A remény az útra indít bennünket és bátorít bennünket. Élet.

Mi jellemző a zarándokra, a remény zarándokaira? A remény zarándoka tudja azt, hogy alapvetően az Atya háza felé zarándokol. A mi célunk nem valami magasztos emberi megfontolás, hanem az Atya háza.

Aztán jellemző a remény zarándokaira az, hogy hisszük, Jézussal együtt vonulunk. Nem magunk megyünk. Jézusnak a jó pásztori gesztusa sosem szűnik meg. És mint ahogyan a Biblia leírja, bibliai világban, kultúrában a pásztor nem hátul van és tereli a nyáját, hanem elöl megy. Én vagyok a jó pásztor, ismerem juhaimat. Ő velünk zarándokol, terelget bennünket. Ismeri az éhségünket, a gyengeségünket, betegségünket. Pontosan tudja, hogy nekünk szükség van arra is, hogy kitereljen bennünket a pusztába a magányosság helyére. Miért? Mert az mindig az Istennel való találkozás helye. Nem azért vezet a magányos helyre, mert elhagyott az Isten, hanem azért, mert erre a magányra nekem szükségem van, hogy fölfedezem az Istent. Ha az életünket megnézzük, mikor növekedtünk legjobban, amikor azt átértük, hogy szükségem van az Istenre.

A remény zarándokaira az jellemző, hogy van bátorsága kivonulni a pusztába, mert csak Istenre hagyatkozik.

Fölfedezem az Istenre való ráismerés első szeretetét: ami lelkesített, ami bátorított, ami azt mondta, de jó élnem, de jó ilyennek lenni, amilyenek az Isten megteremtett. De jó az egyházat ismerni, de jó Jézusnak a törvényeit megismerni és aszerint élni.

Természetesen ezen a közös zarándokúton vannak útjelzők, vannak veszélyek, de vannak eltévelyedések, de képesek vagyunk egymás terheit hordozni. Ha valaki volt zarándokúton, akkor pontosan tudja, hogy néha át kell venni a társamtól a zarándok tarisznyát, néha pedig én is megkérhetem, hogy légy

szíves vidd egy ideig, mert valamiért most erre van szükségem. Ez pedig azt mutatja, hogy megtaláljuk a zarándokúton a társainkat. Ha nem indulok el a zarándokúton, egyedül élem a magam életét, nem lesznek zarándoktársaim. De nem lesznek azok sem, akik tanítanak engem szeretni, áldozatot hozni, tanítanak arra, mit jelent testvérnek lenni. Olyan más azt mondani egy testvérnek, akár itt a templomban is, hogy testvér, de jó látni téged, amikor egyébként pedig havonta egyszer találkozunk. Mennyire különbözik, amikor azt mondom: de jó látni téged - amikor naponta együtt vagyunk. És mégis azt mondom, hogy jó látni, jó veled lenni. Nem elviselni, eltűnni, hanem jó együtt zarándokolni. Éppen a zarándoklás segít abban, hogy a közösség fogalmát is jobban megismerjük.

Sokszor a közösséget leszűkítjük arra a tapasztalatra, hogy vannak ismerőseim, akik elfogadnak, akikkel azonos módon gondolkodunk, akikkel nagyjából az értékrendünk hasonló, ő a közösség. És arra nem gondolunk, hogy az is a közösség tagja, akit nehéz elviselni. Vagy akit hordozni kell. Vagy akit nem választottam volna első választásra. S ott van, ő is zarándokol velem. S milyen jó, hogy testvéremre ismerem rá és fordítva is, mert valaki velem kapcsolatban is ugyanezt gondolhatja.

Miért indulnak el a remény zarándokai? Azért indulnak el, indulunk el, mert a remény a mi indulásunk oka, mert a remény bátorít, hogy van otthonunk, és van ígéret, hogy hazatalálunk.

A zarándokok a remény emberei. Mennyire szükség van arra, hogy merjünk kilépni, merjünk bevonódni a közösség életébe, merjünk kísérni, merjünk kezdeményezni, akarjuk az ünnepet készíteni.

Várjuk reményünk boldog beteljesedését. Ezért vagyunk itt, ezért készülünk a húsvét ünnepére.

Útra kell kelni, úton kell lenni, haza kell érkezni. Van egy gyönyörű zsoltár, Zarándok-zsoltár, a 126. zsoltár. Ez nagyon kedves lett számomra 2000 óta, a nagy jubileum óta. Akkor is egy nagy jubileumot ült az egyház és valahogyan ez a zsoltár, mint Zarándok-zsoltár nagyon megérintett. Azóta minden nap reggel-este ezt elimádkozom, amikor indul egy nap, vagy amikor már befejeződött. Egy nagyon szép utat mutat be a választott népről, aki útra kel, aki nagy-nagy bizalommal megy a jeruzsálemi otthon hazafelé és közben csoda történik vele.

„Ez így szól, amikor az Úr hazavezette Sion foglyait, úgy tűnt, hogy álmodtuk az egészet. Szánk tele volt nevetéssel, nyelvünk pedig ujjongással.

Az Úr azt mondta, csodát művelek velük. Fordítsd meg hát Urunk sorsunkat, ahogyan a patakokat változtatod délen. Sírva mentek előre, míg a magot szórták, de ujjongva jönnek visszafelé és dicsérik az Urat. Hát ezek vagyunk mi, zarándokok. Amikor az Úr hazavezetteti a foglyait. Visszatér a nép a pusztai vándorlásból és csodát művel és reményre vezet.

Hát ilyen zarándokok vagyunk mi, Jézus vezet bennünket, Jézus a társunk. És minden okunk megvan arra, hogy bátran induljunk, testvérként tekintsünk egymásra.” Ámen.